

CLUJUL CREȘTIN

№ 1-16

Celui mai onorat decât toți Profeții, i-a tremurat mâna dreaptă, când te-a văzut pe tine Mielul lui Dumnezeu și a strigat: Nu cutez, să mă ating, Hristoase de creștetul tău; însuși mă sfințește și mă luminează; că tu ești viața și lumina și pacea lumii.

(Mineiu)

CLUJUL CREȘTIN

ANUL III.

1-15 IANUARIE 1937

No. 1-2

Un an trecut...

Încă un an a trecut pentru a îngropa în marea veșniciei, sumedenii de fapte. La expirarea unei astfel de măsurări de timp, de viață — un an — s'a obișnuit a se face bilanțul faptelor trecute, o privire retrospectivă — înapoi — asupra timpului îngropat. Un an. În auzul acestui sunet, fiecare pare că tresare și ceva interior îl somează la lămuriri, la o dare de seamă. Ce am făcut în acest timp trecut? cu ce m'am ales? etc. aceasta cât privește pe fiecare om în parte, iar fiecare trebuie să-și răspundă făcând să-i defileze pe ecranul minții sale tot filmul care redă fidel faptele; bune sau rele.

Rularea acestor fapte o face fiecare singur, dar schimbând obiectivul, lărgind orizontul de examinare în viața societăților și a popoarelor — a lumii întregi — ne isbim de ceva mai mult și sguđuitor în acelaș timp. Făcând aceasta constatăm că anul ce a trecut a răpît atât din viață, a fost pentru întreaga omenire ceva mai mult ca obișnuitul. A fost o punte de trecere dela pace la război.

Anul care l'am încheiat ne-a dat la iveală atâtea fapte cari le-am putut califica drept de surprize; era ceva nou. Privită, fața omenirii s'a schimbat întru câțva, dar să nu ne închipuim, fiind optimiști, că spre bine. Nu! Anul trecut l'am început într'o atmosferă încărcată. Era în toi războiul Italo-Abisinian, război între două popoare deosebite ca limbă, ca rasă și ca origine — a trecut, dar încă ruinele acestuia fumegânde fiind, se naște ceva mai grozav, începe războiul din Spania. Acest război cu totul deosebit celuilalt, pornit

din dorințe separate, este războiul dintre două tabere cu aspirații deosebite — creștinism și păgânism. Curente disolvante atât s'au răspândit cât dau de gândit tuturor conducătorilor cu răspundere. Primul semnal cari s'a dat contra acestui pericol l'avem din Spania. Prezentul îl avem, deci să ne gândim la viitor. Fără ca să ne facem judecătorii faptelor, sau cronicari obligați să însemnăm fapte de fapte, am ținut să trecem cu câteva cuvinte peste aceste fapte însemnate din anul ce l'am încheiat. Toată lumea se întreabă cu legitimitate îngrijorată, ce va fi? Unde vom ajunge? La care noi suntem obligați să răspundem ceiace ne dictează conștiința noastră și vom zice la fel cu dictonul:

„Cum putem crede că lumea se va schimba, făcându-se mai bună, când oamenii vor rămâne aceiași“, aci e vorba de aspirațiile oamenilor, de spiritul lor, nici de cum de materie.

Da, într'adevăr atât timp cât ocupațiunile oamenilor, vor fi aceleași, nu putem spera la o schimbare. Se va schimba fața lumii; vor trece anii; felul de împărțire a globului va suferi modificări; oamenii vor dispărea, alții luându-le locul, dar neschimbându-și felul de viață, ne vom afla mereu în fața surprizelor neplăcute, isvorâte ca cele din anul ce l-am încheiat.

Chestiunea este studiată pe toate laturile și i se caută mijloace de refacere, în diferite domenii, politic, economic, etc., fiindcă se zice c'ar fi determinate de lipsa de echilibru în aceste domenii. Cum observă și un mare ziarist român într'un articol recent unde zice: „Când nu există un echilibru moral, nu se poate închipui un echilibru economic“.

Faptele ne pun pe gânduri, dar în acelaș timp ne dau răspunsul la cele zise de noi mai sus: lumea se va schimba, schimbând felul de a fi al oamenilor. Avându-le acestea, adică schimbarea oamenilor, care atrage după sine schimbarea lumii, vom putea ca la încheierea anului să ne facem bilanțul care ne va mulțumi, dispărând razele sumbre ale nesiguranței, și atunci vom vedea prin oglinda prezentului — de atunci — razele care ne vor descrie viitorul care ne va bucura.

AL. N. PORUȚIU

Botezul Domnului

Mulți dintre oameni rătăcesc neștiind Scripturile.

Așa sunt unii care propovăduiesc diavoleasca învățătură că pruncii nu se cuvine să fie botezați decât după ce au ajuns la o vârstă înaintată.

Intru întărirea acestei rătăcirii aduc și faptul că Mântuitorul însuși s'a botezat numai când a avut 30 de ani.

Dar se întreabă sceștia oare, de ce Iisus Domnul a lăsat să treacă 30 de ani înainte de a veni Să se boteze dela Ioan în Iordan?

Sfântul Ioan Gură de Aur într'una din cuvântările sale ¹⁾ își pune această întrebare și răspunde zicând: „După botez trebuia să desființeze legea. Mai întâi a voit să i-se supună în întregime; să o împlinească cu stricteță până la 30 ani, vârstă ce poate atinge toate păcatele pe care omul poate să le săvârșească, pentruca să nu se poată zice că a înlăturat legea, neputându-o împlini.

Fiecare vârstă este atacată de anumite păcate.

Primii ani ai vieții sunt plini de imprudență și slăbiciuni. Vârsta puțin mai înaintată este subiectul plăcerilor și pasiunilor — iar restul vieții este cu deosebire expus lăcomiei. Pentru acestea Iisus Hristos așteaptă până la 30 de ani. Să treacă prin toate vârstele, împlinind dealungul lor cu stricteță toată legea și apoi să vină la botez, cea din urmă orânduire pe care trebuie să o împlinească supunerea sa față de legea cea veche. Eu spun că botezul era ultima prescripție legală ce îi rămase de îndeplinit și eu găsesc dovada în ceiace El însuși zice către Sfântul Ioan: așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea (Mat. 3, 15); ca și cum ar fi zis: Noi am îndeplinit până aci tot ceiace este poruncit prin lege fără să-i călcăm cele mai mici prescripțiuni. Nu a rămas să-i acordăm decât această ultimă satisfacție. Trebuie deci să i-ne supunem spre a împlini astfel toată

1) Omilia 10 la Sf. Evanghelie după Mat. edit. 3.

dreptatea. Căci Iisus Hristos numește aci „dreptate“ împlinirea tuturor poruncilor legale. Deci pentru această socotință Iisus Hristos vine astăzi să primească botezul.

Așa grăiește sfântul Ioan Gură de Aur în răspunsul la întrebarea de mai sus — și se întreabă sfântul părinte mai departe, ce fel de botez era botezul lui Ioan în care a primit să se boteze și Domnul?

Cine l-a așezat?

Căci sf. Luca spune lămurit că fiul lui Zaharie nu l-a așezat delă sine ci prin vrerea lui Dumnezeu după cum este scris: În zilele arhierilor Ana și Caiafa, fost a cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu (Luca 3, 2). Iar sf. Ioan în cap. 1, 33 zice: Ci eu nu-l știam, dar cel ce m-a trimis să botez cu apă acela mi-a vorbit. Peste care vei vedea Duhul pogorându-se și rămânând deasupra lui, acela este cel ce botează cu Duhul sfânt.

Dar pentru ce l-a trimis Dumnezeu pe Ioan ca să boteze?

Ne răspunde el însuși când zice: Ci eu nu-l știam; *dar ca să se arate lui Izrail*, pentru aceea venit-am eu cel ce botez cu apă. (Ioan 1, 31).

Dacă aceasta a fost singura cauză a botezului lui Ioan pentru ce zice Sf. Luca: Atunci Ioan a umblat prin toată împrejurimea Iordanului, propovăduind botezul pocăinței, întru iertarea păcatelor (Luca 3, 3) — deși acest botez a lui Ioan nu dădea iertarea păcatelor, lucru rezervat botezului așezat de Mântuitorul Iisus Hristos?

În acest al doilea botez am fost îngropați cu Iisus Hristos; vechiul om din noi a fost răstignit împreună cu El. Înainte de Crucea Domnului n'a fost iertare de păcate, putere care este întotdeauna atribuită sângelui Mântuitorului, după cum ne asigură Sf. Pavel prin cuvintele dela 1 cor. 6, 11, „ci v'ați spălat și sfințit“ nu prin botezul lui Ioan „ci întru numele Domnului Iisus Hristos și întru Duhul Dumnezeului nostru.

Acelaș Apostol spune într'alt loc: „Ioan a predicat botezul pocăinței“. Nu zice el iertării păcatelor pentru ca să credem în acel ce vine după el (Fapte 13, 4).

Pentru că înainte de jertfirea Domnului, înainte de venirea Sf. Duh; înainte de a fi răscumpărat păcatul;

vrăjmășia între Dumnezeu și oameni zdrobită; blestemul ridicat — cum ar fi putut avea loc iertarea păcatelor?

Noi creștinii ne botezăm în acest botez al iertării păcatelor — în botezul Domnului nu în botezul lui Ioan cu care îl amestecă cei ce rătăcesc neispitind cu deamănuntul scripturile.

Preotul M. PROCOPIE

De bobotează

Ieri ne închinam pruncului drăgălaș și adoram chipul i plâpând, înfășat în scutece sărace și culcat în ieslea celor necuvântătoare, — astăzi îl contemplăm; ca om deplin format, la vârstă de 30 de ani, plin de demnitate dumnezească.

Smerit pășește în rândul păcătoșilor. Plin de bucurie sfântă, mișcat sufletește, trece printre mulțimea, ce la marginea Iordanului se pregătea, prin botezul pocăinții să primească pe Mesia... și iată Mesia era între ei. Botezătorul îl vede... îl recunoaște... și strigă: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii. Sufletul lui se aprinde de dorul de a primi botezul dela Acela, căruia nu se simțește vrednic să-i deslege curelele încălțămintelor... Hristos coboară în râu și cere botezul dela Ioan. Acesta șovăește: „Eu trebuie să mă botez dela Tine și Tu vii la mine“... „Lasă acum, — zice Domnul, — că așa ni se cade nouă să plinim toată dreptatea“... Botează-Mă, că aceasta este voia Tatălui, — dar simțește că... iarbă uscată ce se apropie de foc.

Hristos se botează și prin botez pășește în viața publică. Incepe prin un act de adâncă smerenie și se avântă la opera de schimbare a lumii. Să dea popoarelor nouă îndrumare; îndrumare pe calea adevărului și a vieții celei adevărate.

Cât de puțină smerenie este în noi, cari ne numim creștini, adecă ucenici ai lui Hristos. În toate ale noastre suntem conduși de ambiție și orgoliu. La împlinirea voinței Tatălui Ceresc, prea puțini se gândesc, toți lu-

crează pentru mărirea și înălțarea proprie, și toți așteptăm răsplata dela lumea aceasta. Aceasta, în ordinea sufletească, este o mare greșală.

Și noi ne-am botezat și prin botez, viața sufletului, am dobândit adevărata viață. Suntem născuți din tată și mamă: spre păcat, cu prihana strămoșească, prin botez suntem renăscuți sufletește din apă și din spirit spre viață sufletească. Această renaștere ne obligă la supunere desăvârșită și ascultare față de Maica sufletelor noastre: biserica, la conformare întru toate cu voia lui Dumnezeu la trudă harnică și statornică pentru a viețui în curățenie și sfințenie, pentru a păstra haina lui Hristos.

Câți în Hristos ne-am botezat, în Hristos să fim îmbrăcați...

Pr. CLEMENTE PANDREA

Pagina mariană

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Mama lui Napoleon

„Viitorul copilului totdeauna
este opera mamei sale“

NAPOLEON

De câte ori citesc ceva despre vr'un om mare, fără să voiu mă simt cuprinsă de curiozitatea: „Cine a fost mama lui? Care era sufletul ei ca femeie și ca mamă? Și pentru că în timpul școalei eram admiratoarea geniului lui Napoleon am căutat mereu s'aflu amănunte din viața mamei lui, citind diferite cărți istorice și reviste, care cuprindeau crămpee din viața marelui războinic.

Ea se numia Letiția Ramolino, născută la 24 Aug. 1750 în comuna Ajaccio din insula Corsica.

În vârstă de 17 ani s'a căsătorit cu avocatul Carol Bonaparte. Averea nu prea mare și veniturile tânărului bărbat nu asigurau o existență prea strălucită Letiției. Dar ea cu toate că era aproape copilă, când s'a căsătorit, deveni o femeie harnică, prevăzătoare, cuminte, așa că economiile făcute de ea puteau întregi ceea ce lipsia din câștigul soțului său.

În decursul câtorva ani, cerul îi înzestraseră cu opt copii drăgălași. Acum Letiția făcea parte din categoria femeilor, pentru care căminul este unica fericire. Singurul ei gând erau copiii, creșterea lor îngrijită. Muncea neobosită pentru a-i vedea mulțumiți. Era de-o blândeță și gingășie rară, cu toate acestea când era nevoie știa să fie severă și dreaptă cu micuții ei. Tot ea se îngrija de educația lor religioasă. „Lui Dumnezeu și mamei mele, datorez tot ce am făcut în viață“ zicea Napoleon. De timpuriu ea îl îndreptă spre bine, frumos și adevăr. Iar după moartea soțului său, ea luptă și cu mai multă îndârjire pentru a-și vedea copiii bine educați, nici nu gândia atunci, că fruntea unora va purta coroană.

Pentru această iubire nemărginită Napoleon totdeauna i-a fost recunoscător, a prețuit-o, stimat și iubit-o după merit. Iată ce-i scrie la moartea tatălui său, când din cauza depărtării nu o poate consola personal. „Scumpa mea mamă! Nu fi prea mâhnită. Noi ne vom mări iubirea, recunoștința față de tine și vom fi așa de fericiți dacă prin ascultarea noastră, vom putea cât de puțin întregi lipsa tatălui drag“. Chiar în anul acela a ajuns sublocotenent. Și pentru a ușora greutățile mamei sale luă cu sine pe fratele mai mic Ludovic. Îl întreținea din leafa, care abia-i era de ajuns lui. Injumătățea cu el camera, mâncarea și îmbrăcămintea, „Singura-mi distracție mi-e munca. Dorm puțin și mănânc odată'n zi“ — așa scria mamei sale, iar pentru ca să n'o mâhnească adaugă — „Cu toate acestea, scumpă mamă, viața aceasta-mi face așa de bine. Pe Ludovic l-am pregătit pentru sf. împărățanie, ca și cum tu l-ai fi ngrijit.“ Mai târziu când Ludovic a ajuns regele Olandei s'a arătat nerecunoscător, față de fratele său bun. Dar pe Napoleon îl mângăia gândul, că creșterea lui a luat-o de pe umerii iubitei sale mame. În anul 1793 ajunsese general, după șase ani prim-consulul Franței, iar la 2 Dec. 1804 se încoronă peste o împărăție mai mare ca aceea a lui Carol cel mare. Pe frații săi, copiii vitregi și generalii îi numi regi ai stălelor vasale. Nu și-a uitat nici de mama sa, pe care o iubea cu aceeași căldură ca'nainte. Știa că ea n'ar primi coroană, de aceea avu grije să-i asigure o

poziție strălucită numind-o prezidenta tuturor instituțiilor de binefacere din întreaga împărăție. Acest rang se potrivea așa de bine femeii vrednice și bună. Noua situație n'o putea schimba. Ii plăcea mai mult să se îngrijască de orfani și părăsiți, decât să se piardă în distracții, lux și strălucirea dela curtea fiului său. A rămas mereu femeea prevăzătoare, bună și înainte de toate mama iubitoare, care nu-și părăsește copilul nici în bine nici la rău. Astfel când Napoleon fu silit să plece pe insula Elba, ea-l însoți. Mai târziu l-a urmat pe sf. Elena pentru a-i îndulci exilul. Dar de aici a fost respinsă cu forța. Atunci a trimis scrisori, rugăciuni ferbinți, domnitorilor Europei. Dar în zadar, n'a putut recăștiga libertatea fiului său. Nimeni nu-i asculta durerea mare. Dar ce va fi simțit inima ei în ziua de 5 Maiu 1821 când vestea morții lui Napoleon se lăți cu iuțeala fulgerului. Intreaga Europă respira ușurată, numai sufletul zdrobit al mamei, ruga cerul s'o lase a l urma și dincolo de mormânt. Dar Dumnezeu n'a ascultat-o. Pe lângă durerile sufletești, mai avea de suferit și fizicește, și-a frânt un picior și a orbit de amândoi ochii Abia în vârstă de 86 ani, în 2 Febr. 1836, Cerul chemă la sine pe mama duioasă și iubitoare, care și-a jertfit viața pentru copilul său dela leagăn până la mormânt. Adevărat scrie Herbert : „O mamă bună valorează mai mult decât orice în lume. Ea e magnetul pentru toate inimile din căminul său, e o stea polară pentru toți ochii. Ea e sentimentul, dragă-lășia, mângăerea, suflet demn de venerație.

AURORA BÂRLEA înv.

Tipografia „Viața Creștină”

strada Reg. Maria Nr. 43, Cluj

aduce la cunoștință onor. public
că are literă de tipar nouă, așa
că poate executa orice comandă de :

Cărți, ziare, facturi, invitații, afișe, certificate, chitanțiere și orice fel de imprimare.

Cronica

Perspective îmbucurătoare. Cei vechi ziceau: Dacă vrei pace să te pregătești de război — concluzie trasă în urma unor, să zicem așa, lungi experiențe. Acest adevăr care deși pare ceva de necrezut, ș'a găsit aplicarea și la generațiile actuale. După războiul cel mare, cu toate că se vorbea de pace de liniște, de desarmare, se continuă cu mare febrilitate înarmările.

Acest vechiu adevăr s'a pronunțat mereu și iată-l întru câtva actualizat, spre bine, cu începerea noului an. O telegramă cu data de 1 Ian. 1937 dela Londra ne a nuntă că în capitala Angliei se muncește întens chiar după principiul acestui citat. Astfel s'a publicat un manifest semnat de reprezentanții autorizații ai poporului englez. — membrii tuturor partidelor — prin care spun că sunt hotărâți să muncească pentru menținerea păcii chiar aplicând forța armelor. Să sperăm că diferiții, cu responsabilitate internațională vor face în așa fel ca să se evite un nou măcel care dacă va fi — va

fi mult mai mare ca cel trecut. —

* * *

Uneltele diavolului. În timp ce toată lumea cu ocazia începerii noului an, își urează „la mulți anii“ în care lumea întru câtva se simte liniștită, trimișii celui neadormit în spre rău săvârșesc o faptă care putea să coaste mult. La Râmnicul Vâlcea, în palatul episcopului Vartolomeu, în apropierea sălii de recepție a palatului, au explodat două mașini infernale care au produs pagube materiale mari, din întâmplare ne fiind nici o victimă omească. Autorii au avut alt scop de cât cel obținut au vrut moarte de om, dar Dumnezeu n'a lăsat.

* * *

Evrei încreștinați. Zilele trecute s'a petrecut la București un fapt nou. Un grup de 200 intelectuali evrei, s'au prezentat șefului bisericii ortodoxe române căruia iau expus dorința lor de a se încreștina, cerând să li se administreze Sfântă taină a botezului, devenind creștini. Înalt Patriarhul a primit cu bucurie această

cerere și a promis că va lua măsuri ca dorința lor să fie cât mai repede realizată.

* * *

Starea Sfântului Părinte. Știrile sosite recent din cetatea eternă — Roma — arată că starea Sfântului Părinte Papa Pius XI continuă să fie îngrijorătoare. Medicul care-l îngrijește veghiază de aproape a pentru observa mersul boalei.—

* * *

Din operele bisericii catolice. Pe lângă nenumăratele fapte caritabile săvârșite de biserica catolică s'a mai adaugat unul. Zilele trecute s'a pus piatra fundamentale, unui nou spital aproape de Paris, de către arhiepiscopul Parisului.

* * *

Ceva îngrozitor. După cum scrie ziarul Universul, știrile sosite din Spania s'a aflat că în timpul războiului

civil, dela început până'n prezent au fost omorâți 17 mii de preoți și călugări și ar fi fost distruse prin foc și alte mijloace 20 mii de biserici și mănăstiri.

Iată opera diavolului. Măinile creștine în lungul șir de ani au zidit locașuri de închinare în diferitele stiluri artistice, iar acum mâna satanei le-a distrus. Unde duce necredința!

* * *

Pelerinaj la Roma. Ca'n fiecare an aproape, și anul acesta se va face un nou pelerinaj la Roma — cetatea eternă. Spre deosebire de alți ani, în anul acesta, prin Aprilie-Maiu când va fi acest pelerinaj, se va face și inaugurarea Seminarului românesc de acolo, la care solemnitate, cunoscând grija ce ne-o poartă, va lua parte și sfântul Părinte.

Reviste

Cuvântul Adevărului — Bixad. Valoroasa revistă a călugărilor dela Bixad și a făcut triumfător trecerea într'al 15-lea an de existență.

În Nrii primi din anul al

15 lea aduce un bogat și variat material lucrat cu calitățile oamenilor de prestigiu pe care 'l au conducătorii acesteia.

Într'un articol de fond

semnat de Păr. Aug. A Pop cu titlu Enigma noului an, pune diferite probleme pe cari caută să le soluționeze, având ca obiect actuala față a lumii și cuvintele Biblice: pe pământ pace. Suntem meniți de a proclama regalitatea lui Christos în societate, în familie și suflete, organizându-se credincioșii contra păgânismului. Fiindcă numai așa vom putea spera ca biserica noastră să supraviețuiască furtunii.

*

Decalog — București. Inceput pe linia intransigență a creștinismului și naționalismului, fără a da un pas îndărăt, a desbătut dela început, cu multă competență, datorită colaboratorilor săi de o înaltă cultură, toate chestiunile situate în aceste domenii. Datorită materialului bogat și bine redactat și pe lângă o eleganță superioară ca tehnică, a ajuns să fie o revistă foarte apreciată.

*

Farul nou — București. Un cerc de persoane laice, adunate în jurul distinsului profesor Iosif Frollo, continuă să dea săptămânal un bogat material pentru întreaga populație creștină. Farul nou, datorită con-

vingerii creștinești nealterată pe care o are conducătorul său, este răspândit în toate păturile sociale, aducând pe lângă materialul de dogmă creștină și un material informativ din țară și străinătate, în special fapte creștinești.

*

Inimă lui Isus — Aiud. Ș'a rezumat în titlu, această revistă, programul de activitate. Pusă cu totul în slujba răspândirii „cultului Preasfintei Inimi a lui Isus“, vrea să introducă mai mult în masele creștine acest cult. Deși tânără ca apariție, în scurtul sau drum de până aci, a făcut dovadă de mare putere în susținerea focului sfânt al credinței în suflete.

*

Lumina creștinului — Iași. Acest organ de presă, pentru răspândirea luminii creștine, a marelui Institut Ieșean „Presa bună“ prezintă în fiecare număr un bogat material. Cunoscând trecutul Institutului căreia aparține, care a răspândit atât de mult „lumina în creștini“ n'avem decât cuvinte de laudă și mulțumire în numele cititorilor, pentru conducătorii săi.

*

Micul Misionar—Oradea. Părintele misionar P. Bal dela Oradea a făcut, să apară o nouă publicație servind de ajutor tuturor celor ce urmează pe calea destul de grea a misiunilor. Cunoscând puterea de muncă a conducătorului publicației dela Oradea — Micul Misionar — deși mică ca format, dar în acelaș timp bogată în conținut, putem să afirmăm că pornită fiind pe calea cea bună va răsbi toate greutățile și va duce la isbândă scopul propus. Lipsa unei atari publicații, o simțim mult și munca titanică a conducătorului acestei reviste, face să umple un gol de mari proporții. Această revistă, dorindu-i o viață cât mai lungă, o recomandăm, fiind accesibilă, tuturor credincioșilor.

Abon. an. 20 lei. Prețul unui ex. 2 lei, apare lunar.

*

Tinerimea nouă — Blaj. Tânărul și insuflitul preot profesor dr. Ioan Suciu face ca din puterea tineretii și a culturii sale să transmită, prin revista ce o conduce „Tinerimea nouă”, tineretului creștin cele mai bune sfaturi și îndrumări pentru a-i da o educație demnă de numele: creștin. Prin munca conducătorului ei,

această revistă a pășit peste pragul anului al IV-lea continuând cu acelaș zel munca începută și fiind cea mai bună revistă pentru tineret la noi.

*

Vestitorul—Oradea. Pe lângă calitatea de organ oficial al Eparhiei rom. Unite din Oradea, această revistă concentrează în paginile ei un excelent material de cultură religioasă. Conducătorii actuali ai revistei, prin muncă, o mențin la înălțimea la care a ridicat-o distinsul scriitor bisericesc Păr. Prof. dr. Tăutu.

*

Viața—Săbăoani—Român. Urmașii sf. Francisc continuă prin toate mijloacele, opera de moralizare a omenirii. Prin această revistă, se răspândește cuvântul, lui Dumnezeu în folosul aproapelui și păstrând linia de conduită impusă de intemeetorul ordinului; rezumat la muncă, blândețe și sacrificiu; toate pentru cei din jur, în numele lui Dumnezeu.

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI

„Clujul Creștină”

Onorați Cetitori

Ne bucurăm nespuse de mult că munca noastră nu a fost zadarnică, văzând că cuvântul lui Dumnezeu ce-l propovăduim prin această revistă de 2 ani, a început să prindă rădăcină și să încolțească în sufletul Dv. Dovadă este că rugămintea ne-a fost ascultată aproape de toți abonații revistei, așa că cea mai mare parte dintre Dv. ne-au trimis bani pentru gazetă.

Acum ne adresăm Dilor cari sunt în restanță cu plata, să binevoiască a ne trimite abonamentul căci în caz contrar suntem siliți a-i anunța, că vom opri trimiterea revistei.

ADMINISTRAȚIA

280129

22-1-70

CUPRINSUL :

AL. N. PORUȚIU : Un an trecut...
Pr. M. PROCOPIE : Botezul domnului.
Pr. CL. PANDREA : De Bobotează.
PAGINA REUNIUNII MARIANE
AURORA BĂRLEA : Mama lui Napoleon.

INSEMNĂRI :

Singura cale salvatoare (c. p.).

CRONICA :

Perspective îmbucurătoare. — Uneltele diavolului. — Evrei încreștinați. — Starea Sfântului Părinte. — Din operele bisericii catolice. — Ceva îngrozitor — Pelerinaj la Roma.

REVISTE :

Cuvântul adevărului. — Decalog. — Farul nou. — Inima lui Isus. — Lumina creștinului. — Micul Misionar. — Tinerimea nouă. — Vestitorul. — Viața.

Anunț.

Redacția și Administrația : Cluj P. Cuza Vodă No. 12.
Apare sub conducerea unui comitet
Abonament anual 50 Lei.